

Andreas STEINHÖFEL: Rico, Oskar a přízraky

Sobota

Nalezená nudle

Na chodníku ležela nudle. Byla tlustá a vroubkovaná, s dírou uprostřed, odpředu až dozadu. Ulpělo na ní trochu zaschlé sýrové omáčky a špína. Sebral jsem ji, špínu otřel a pohledem jsem klouzal po starých oknech našeho domu nahoru až do letního nebe. Žádné mraky a hlavně žádná bílá čára po tryskáči. Ale i kdyby, říkal jsem si, okénka v letadle se nedají otevřít, a tak z nich stejně nejde nic vyhodit.

Vešel jsem do domovních dveří, prosvištěl žlutě vymalovaným schodištěm do třetího patra a zazvonil u paní Dahlingové. Ve vlasech měla velké barevné natáčky, jako každou sobotu.

„Vypadá to na rigatoni,“ konstatovala. „Omáčka na téhle nudli je rozhodně s gorgonzolou. To je milé, žes mi ji přinesl, kloučku, ale já jsem ji z okna nevyhodila. Zeptej se Fitzka.“

Trochu se usmála, ťukla si prstem do čela a zdvihla oči vzhůru. Fitzke bydlí ve čtvrtém patře. Nemám ho rád a vlastně jsem ani nevěřil, že by mu nudle patřila. Paní Dahlingová mě napadla jako první, poněvadž často vyhazuje věci z okna, minulou zimu to kupříkladu byla televize. O pět minut později vyhodila i svého muže, toho ovšem jen z bytu. Pak přišla k nám a poprosila mámu, ať jí nalije něco ostřejšího.

„Má milenku!“ lamentovala. „Kdyby ta blbá kráva byla aspoň mladší než já! Ještě mi nalejte!“

Poněvadž bedna byla v háji a manžel v čudu, koupila si příštího dne pro útěchu nádhernou televizi s plochou obrazovkou a k tomu DVD přehrávač. Od té doby se spolu občas koukáme na zamilovaný film nebo na detektivku, ale jen o víkendech, když si paní Dahlingová může pospat. Přes týden stojí v obchodáku na náměstí kousek od nás za pultem a prodává maso. Ruce má pokaždé úplně rudé, protože tam je velká zima.

U televize jíme chlebičky se salámem a vajíčkem nebo s lososem. U zamilovaných filmů posmrká paní Dahlingová nejmíň deset kapesníčků, ale nakonec pak stejně vždycky začne nadávat. Tak se ti dva dostali, jenže teď to všechno teprve nastane, celá ta hrůza, ale *to samozřejmě nikdy* ve filmech neukážou, takový prolhaný škvár, Rico, chceš ještě chlebiček?

„Stavíš se dnes večer?“ volala za mnou, když jsem se rozběhl do čtvrtého patra a bral schody po dvou.

„Jasně!“

Dveře jejího bytu se zabouchly a já zaklepal na Fitzka. U Fitzka se pokaždé

Ukázka z knihy „Rico, Oskar a přízraky“ Andrease Steinhöfela, kterou v překladu Hany Linhartové vydalo nakladatelství Mladá Fronta.

© Mladá Fronta, 2012. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

musí klepat, poněvadž má rozbitý zvonek, údajně už od roku 1910, když náš dům stavěli.

A čekám, čekám, čekám.

Za tlustými dveřmi starého domu se ozve šourání.

Pak se konečně objeví Fitzke osobně, jako obvykle v tmavém, šedomodře pruhovaném pyžamu. Na pomačkané tváři neholené strniště, rozčuchané šedivé vlasy mu trčí do všech stran.

Žádná pěkná podívaná!

Do nosu mě udeřil hnusný zatuchlý puch. Kdoví, co tam uvnitř skladuje. Teda myslím v bytě, ne v hlavě. Nenápadně se pokouším nahlédnout dovnitř, ale zakryje mi výhled. Schválně! V našem domě jsem byl už v každém bytě, jen u Fitzka ne. Dovnitř mě nepustí, poněvadž mě nemůže vystát.

„Aha, náš malý trouba,“ zabručel.

Na tomhle místě bych asi měl vysvětlit, že se jmenuju Rico a jsem mimořádně nenadané dítě. To znamená, že sice dokážu hodně přemýšlet, ale trvá mi to většinou trochu déle než ostatním. Ne snad kvůli mému mozku, ten je velký normálně. Jenže občas mi z něj pár věcí vypadne a já bohužel nikdy předem nevím, odkud. Když něco vyprávím, nedokážu se pokaždé pořádně soustředit. Většinou pak ztratím červenou nit, tedy myslím si, že je červená, ale mohla by být taky zelená nebo modrá, a přesně to je můj problém.

V hlavě se mi občas všechno zamíchá jako míčky v osudí binga. Bingo chodím hrát s mámou každé úterý do klubu důchodců *Šedí čmeláci*, který má pronajaté obecní prostory v kostele. Nemám tušení, proč tam máma tak ráda chodí, bývají tam totiž opravdu skoro sami důchodci. Myslím, že někteří se ani nikdy nevracejí domů, poněvadž na sobě mají každé úterý stejné oblečení (tak jako Fitzke své jediné pyžamo), a někteří z nich divně páchnou. Máma na bingu nejspíš připadá skvělé to, že často vyhrává. Když jde na pódium a dostane například levnou plastovou kabelku – vlastně skoro pokaždé dostane levnou plastovou kabelku – vždycky celá září.

Důchodci něco vyhrají jen málokdy, řada z nich totiž nad kartičkami binga občas usne nebo je jinak duchem nepřítomná. Je to teprve pár týdnů, co jeden z nich seděl docela klidně u stolu, dokud se nevylosovalo poslední číslo. Všichni odešli, ale on nevstal, a když ho uklízečka chtěla probudit, byl mrtvý. Máma pak ještě přemýšlela, jestli neumřel už v úterý předtím. Ani já jsem si ho nepamatoval.

„Jé, pane Fitzke,“ podivil jsem se, „snad jsem vás nevzbudil.“

Fitzke vypadá ještě starší než ten důchodce, co ho při bingu trefil šlak. A je pořádně ušmudlaný. Nejspíš už nebude dlouho naživu, proto pořád nosí to svoje pyžamo, dokonce i když jde na nákup. Až ho jednou klepne pepka, bude aspoň rovnou vhodně oblečený. „Odmala mám něco se srdcem,“ povídal jednou paní Dahlingové, „až to přijde, budu to mít raz dva odbyté.“ Já si teda myslím, že

Ukázka z knihy „Rico, Oskar a přízraky“ Andrease Steinhöfela, kterou v překladu Hany Linhartové vydalo nakladatelství Mladá Fronta.

© Mladá Fronta, 2012. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

i když umře brzo, mohl by se klidně pořádně obléknout, anebo si to pyžamo aspoň vyprat, třeba na Vánoce. Já bych se teda nechtěl sesypat v obchodě u pokladny a hnusně při tom smrdět, i kdybych byl už minutu mrtvý.

Fitzke na mě jen tupě civěl, když jsem mu pod nosem přidržel nudli.

„Je to vaše?“

„Odkud to máš?“

„Z chodníku. Paní Dahlingová si myslí, že by to mohlo být rigatoni. Každopádně ta omáčka je s gorgonzolou.“

„Ležela tam jen tak, nebo byla v něčem?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Kdo?“

„Kup si mozek! Ta nudle, troubo!“

„Na co jste se to ptal?“

Fitzke obrátil oči v sloup. Co nevidět vybuchne.

„Jestli ta tvá pokecaná nudle ležela jen tak na chodníku, anebo v něčem! V psím hovínku nebo tak.“

„Jen tak,“ řekl jsem.

„Dej ji sem.“

Vzal nudli a otáčel jí mezi prsty. Pak si tu moji nalezenou nudli strčil do pusy a spolkl ji. Bez kousání.

Zabouchl dveře. PRÁSK!

To on nemá všech pět pohromadě! Až příště najdu nudli, tak ji extra vyválím v hovínku a donesu mu ji. Když se zeptá, jestli v něčem ležela, řeknu: ne, to je masová omáčka.

Do háje!

Chtěl jsem s nudlí obejít celý dům, jenže najednou je fuč, zmizela za Fitzkovými zkaženými zuby. Stýskalo se mi po ní. Tak to bývá pokaždé, když člověk o něco přijde. Předtím se mi ani nezdála nijak úžasná, ale z ničeho nic to byla ta nejbáječnější nudle na světě. Paní Dahlingová to má podobně. Celou minulou zimu na svého muže nejdřív nadávala, poněvadž byl zatracený nevěrník, a teď se dívá na jeden zamilovaný film za druhým a chtěla by manžela zpátky.

Už už jsem se chystal seběhnout od Fitzka dolů do druhého patra, jenže pak jsem si to rozmyslel a zazvonil u bytu naproti. Bydlí tam ten nový, co se nastěhoval před dvěma dny. Ještě jsem ho neviděl. Nudli jsem sice už neměl, ale byla to dobrá příležitost říct mu *ahoj*. Třeba mě pustí dál. Moc rád totiž chodím do cizích bytů.

Tenhle byl dlouho prázdný, protože je hodně drahý. Máma jednu dobu uvažovala o tom, že si ho pronajmeme, ve čtvrtém patře je totiž víc světla než ve druhém. A dokonce i trochu výhled, skrz stromy se dá koukat přes starou nemocnici s plochou střechou naproti. Když se ale dozvěděla, kolik by byt stál,

Ukázka z knihy „Rico, Oskar a přízraky“ Andrease Steinhöfela, kterou v překladu Hany Linhartové vydalo nakladatelství Mladá Fronta.

© Mladá Fronta, 2012. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

přestala. Jsem rád, protože jinak by byl Fitzke naším přímým sousedem. Žrout jeden.

Nový nájemník se jmenoval Westbühl, má to napsané na zvonku. Nebyl doma a mně se trochu ulevilo. Je to stres, když ho člověk musí oslovit. Má takové divné jméno, *west* jako západ, co když místo toho omylem řeknu *ost* jako východ? Já si totiž pořád pletu vpravo a vlevo, i na kompasu. Jakmile jde o pravou a levou stranu, automaticky se mi v hlavě roztočí osudí binga s míčky. Jak jsem tak sbíhal po schodech dolů, měl jsem pořádný vztek. Kdyby mi Fitzke nezničil předmět doličný, byl by to bezva den, hrál bych si na detektiva. Okruh podezřelých byl totiž docela malý. Páté patro s oběma elegantními podkrovními byty jsem například mohl rovnou vynechat. Rodinka Runge-Blawetzových včera odfrčela na dovolenou a Marrak, co bydlí vedle nich, se včera ani dneska neukázal. Nejspíš zas přespál u své přítelkyně, co se mu stará i o prádlo. Jednou za pár týdnů se totiž Marrak prožene schodištěm s obrovským pytle napěchovaným oblečením, courá z domu a zase zpátky, ven a zpátky, pořád dokola. Paní Dahlingová říkala, že s dnešními mladými chlapy to není jen tak. Když vyráželi ven dřív, brali si jen zubní kartáček, dneska půl prádelníku. Marrak rozhodně nebyl doma. Ve schránce dole u vchodu měl ještě včerejší letáky. Na detektivky se dívám radši než na romantické příběhy, pak si člověk všímá takových věcí jen tak mimochodem.

Dobrá, páté patro si můžu odškrtnout. Ve čtvrtém bydlí Fitzke a ten nový, co má ve jméně nějakou světovou stranu. Ve třetím proti paní Dahlingové pan Kiesling. U něj má stejně smysl zazvonit až večer, poněvadž je celý den v čudu, pracuje jako zubní technik v nějaké laboratoři v Tempelhofu.

O patro níž já s mámou, naproti nám bydlí šest Kesslerů, ale ti jsou už taky na prázdninách. Z Kesslerovic bytu v osobním vlastnictví ve druhém patře vedou schody do bytu pod nimi, ten jim totiž taky patří. Pan a paní Kesslerovi potřebují hodně místa, mají spoustu dětí.

Nejvíce jsem se těšil na byt v prvním poschodí proti Kesslerovým, tedy pode mnou a mámou. Tam totiž bydlí Jule s Bertsem a Massoudem. Tihle tři jsou studenti. Ale bez nudle, kterou bych se mohl prokázat, návštěva u nich bohužel odpadá. Berts je docela fajn. Massouda nemůžu vystát, poněvadž Jule je zamilovaná do něj místo do mě. No jo. Měl jsem s vyptáváním začít u nich, anebo u našeho domovníka, starého Mommsena, ten bydlí v přízemí.

Trochu jsem to zvorál.

Půjdu domů.

Když jsem otevřel dveře, stála máma v předsíni před zrcadlem, kolem kterého je na zlatém rámu spousta malých buclatých andělíčků s naducanými tvářemi. Nebesky modré triko si vytáhla až pod bradu a ustaraně si prohlížela svoje prsa. Kdoví, jak dlouho tam stála. V zrcadle jsem viděl její zamyšlenou tvář.

Ukázka z knihy „Rico, Oskar a přízraky“ Andree Steinhöfela, kterou v překladu Hany Linhartové vydalo nakladatelství Mladá Fronta.

© Mladá Fronta, 2012. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>

Hodně lidí, hlavně muži, se na ulici za mámou otáčí. Tam samozřejmě nechodí s vyhrnutým trikem — prostě vypadá skvěle. Nosí superkrátké úzké sukně a těsná trička s hlubokým výstřihem. K tomu stříbrné nebo zlaté sandály na vysokých podpatcích. Vlasy blond a rozpuštěné a dlouhé a hladké, a krom toho spoustu cinkajících náramků a řetízků a náušnic. Nejradši mám její nehty, jsou hodně dlouhé. Máma si na ně každý týden nalepí něco nového, třeba světélkující akvarijní rybky nebo droboučné berušky. Říká, že spoustě mužů se to líbí, a díky tomu že je v práci tak úspěšná.

„Nakonec z nich zbudou splasklé pytlíky,“ řekla máma svému obrazu v zrcadle a mně. „Dávám jim ještě tak dva, tři roky, pak se stanou obětí gravitace. Život je prostě nemilosrdný.“

Gravitaci jsem neznal, musím se podívat. Na všechno, co neznám, se vždycky dívám do slovníku, abych byl chytřejší. Někdy se taky zeptám mámy nebo paní Dahlingové, nebo mého učitele, pana Wehmeyera. A co zjistím si pak zapíšu jako třeba:

Gravitace

Když je něco těžší než věc samotná, tak ji to přitahuje. V překladu se tomu říká zemská přitažlivost. Země je těžší než skoro všechno, proto z ní nikdo nespadne. Gravitaci objevil pán jménem Isaac Newton. Je nebezpečná pro prsa a jablka. Možná i pro ostatní kulaté věci.

Ukázka z knihy „Rico, Oskar a přízraky“ Andrease Steinhöfela, kterou v překladu Hany Linhartové vydalo nakladatelství Mladá Fronta.

© Mladá Fronta, 2012. Veškerá práva vyhrazena.

<http://www.goethe.de/cesko/pekneodzacatku>